

„Minu abikaasa,“ vastas rahulikult ja kindlalt Juhani, „on kõigea rahul, mis ma ial teen, ta saab ka nüüd üsna rahul olema.“

„Ja Teiega mitte tülitsema?!“ küsis uuesti undsaka.

„Ei hoitku selle eest,“ vastas Juhani natuke elavamalt, „mitte üht kõlbmata sõna, ka mitte seda kõige vähemat ei saa ta mulle ütleva. Selle päale võin ma mõni leppida, kui Teie seda sooviksite.“

Undsakad rääkisivad natuke isikeskes ja olidwad siis wälja arutanud, et Juhani käest weel rohkem raha teenida võida. Üks neist rääkis selle asja poolest Juhani edasi: „Armas sõber! Teie kõne näitab meile paljas kiitlemine olevat, ometi kui Teie oma sõnade tõenduseks kihweu päale meiega wälja tahate astuda, siis oleme meie ka seega üsna walmis, siiski saame meie asja nii, et Teile sest kasu kaswab. Teie lubate meile paljalt oma kuue küljes olevad hõbedased nõõbid ja Teie hõbedased kinga shnallid, kui Teie abikaasa tülitseb, wastasel järgul maksame aga meie

igauks Teile 50 rubla. Meie lähme Teiega ühtlasi Teie kodu ja kuulame kõnet, mis Teie naisega isikeskes räägite päält. Et asi 150 rubla suur on, siis tahame seda kihwedu kohtu kirjutaja läbi, kohtulikult kinnitada lasta, ühtlasi ka sellepärast, et wastasel järgul Teie abikaasa, nõõpide ja shnallide wäljaandmise wasta ei saaks olla.“

„On ka minulgi nõnda õigem,“ ütles Juhani selle päale, ja — mis õeldud, see sai ka tehtud.

Ometi nägi kohtukirjutaja undsakaid läbi ja märkas nende kawalust, ja et asi ilusti ja korrapärast läheks, laskis tema neid kolme see lubatud 150 rubla kautsjoniks maksa, selle tingimisega, et ka Juhani, kui ta peaks kautama, neid nõõpa ja shnalla mitte ei peaks keelma ja et asja lugu temale (k. kirjutajale) istaraniis meele järele olla, tahta tema isi ka nendega minna ja asja lugu päält kuulata.

Sai siis ka otsuseks mõdetud, et Juhani oma neli saatjat enese majasse kui Poolakaid siise pidi wiima, kes Saksa keelt sugugi ei mõista,

Handwritten note:
Kõik aruandused